

EL LECTOR ESCRIU

Resposta al
senyor Farriol

Senyor Director,
Davant la lectura d'un article signat per un Jaume Farriol publicat a PRESENCIA del dia 21 de juliol, em veig obligat a demanar-li la publicació, si és possible, d'aquesta carta en el diari de la seva direcció.

La meua sorpresa anava en augment a mesura que llegia l'article «Més que un camp». O jo tenia el dia molt espès o aquest senyor m'estava insultant escrivint en uns termes totalment inacceptables, a no ser que fossin escrits en uns moments de diarrea mental, espero que transitòria, d'un senyor que dubto que ni tan sols fos present al recital d'en Lluís Llach.

Jo dec ésser un d'aquells «cent mil catalanets» que corren com «boys scouts» a fer una bona obra; o un dels «cent mil utòpics amb fervor polític-nacionalista-radical»; o un dels hipotètics viatgers a Ítaca que per tot bagatge porten espelmes, banderes i ciris per a Santa Rita...

Dec ésser un dels «cent mil recalcitrants» que va anar al camp del Barça a expressar «el seu desensís, la seva rancúnia, a ficar-se i defecar-se amb qui li va venir de gust sense por de provocar cap mena de represàlia»...

Senyor Farriol, allà hi havia més gent, força més gent que va anar-hi per no perdre's un dels més grans recitals fets a Europa, que hi van anar per l'espectacle, per fruir del recital d'en Lluís Llach... i punt. D'això vostè se'n oblida descaradament i voluntària per poder escriure la seva mofa d'un acte prou important, però que per a persones com vostè només serveixen per fer-ne burla tot extraient-ne unes opinions que, analitzades fredament, transpuen rancúnia vers alguns sectors molt determinats de la societat catalana que existeixen i es mereixen el respecte de tots, fins i tot el seu.

Vostè només va veure-hi aquests, però érem més, molts més...

Vostè és dels que encara no veu clar que un cantant de casa nostra tingui prou entitat com per poder reunir tanta gent. També deu ser dels que troben defectes a tot allò que és nostre i fet pels de casa nostra. I ves quina casualitat, en el mateix número de Presència i encarat al seu article, hi ha 10 planes (!) d'informació del festival contra la fam d'Àfrica, i això sí que és important; això no mereix cap comentari sobre els 80.000 «anglesets» o els 90.000 «americans» que van assistir-hi, perquè hom dona per suposat que aquestes persones estan profundament preocupades per la fam dels africans.

Sr. Farriol, quan s'escriu un article cal ésser seriós i no oblidar cap factor que envolti els fets, i a l'hora de posar qualificatius a la gent, no es pot fer a la lleugera i menys generalitzant, no fos que algú amb més traça que jo li dediqués un article parlant d'escriptors, escriptoretts i esborralladors de papers. A. X. Admirador/seguidor dels recitals d'en Lluís Llach.

Els desagrats fills de
la mare natura

Sr. Director,
Tal i com diu la Trinca: «...Ja no en queda un pam de net...»

Doncs sí senyors, això és cert i cru com la vida mateixa.

Com pot ésser que els animals racionals —així ens anomenem— puguem destruir els últims vestigis d'allò pur, immaculat, autèntic, contaminant-ho tot i empastifant-ho tot, sempre deixant la «targeta» de visita arreu on anem?

La veritat és ben trista: L'«Homo sapiens», en aquest cas «Homo burrus», és l'animal més brut i que més mal causa a la natura, aquest primer i últim refugi de tot ésser vivent...

En el bell mig de la Garrotxa encara queda un d'aquests petits racons on hom pot gaudir del silenci, de la pau, de la puresa i de la integració enmig d'allò natural. El visitant, caminant o excursionista pot de debò gaudir de les seves precioses vistes, gorgues d'aigua cristal·lina i bonics salts d'aigua. En referència, amics, i de ben segur que molts de vosaltres ja el coneixeu, al circuit que va des de Montagut a St. Aniol d'Aguja. Doncs bé, com cada any i en diverses ocasions (sobretot en el període de primavera-estiu) em «deixo caure» per allà, ...però aquest any amb una desagradable sorpresa.

Resulta que la carretera que recorre aquests paratges (abans només accessible a peu) ara ja és accessible als «animals de quatre rodes» (cotxes i altres «estris» d'aquest tipus). Els resultats ja us els podeu imaginar: cotxes arreu que trenquen l'encant natural d'aquests paratges, escombraries, aigües brutes de detergents, burilles i sobralles dels «berenars». Vaja que, tal i com diria en Xesc de «Notisias ni fu ni fa»: «Fatal...fatal...!».

Agraeixo, doncs, el seu interès als regidors de l'Ajuntament (o persones encarregades) del pla de millora d'aquesta carretera, ja que per la meua part mereixen tot el meu respecte, però penso que era innecessari... Tots sabem, per poc observadors que siguem, que allà on arriba el maleit «animal de quatre rodes» o el que és el mateix, l'excessiva afluència de gent, «malament rai...»

Convido doncs des d'aquestes ratlles, en un últim intent desesperat, totes aquelles persones que no tenen cura amb la natura a reflexionar una mica sobre el tema. Si us plau, siguem una mica més amables i considerats amb la mare natura i tant ella com nosaltres ho agrairem. O si no, em pregunto: on anirem l'any que ve a fer l'obligatòria cura «de stress» fugint de l'abaladora i monòtona ciutat...?

Aprofito també per convidar tots els mitjans de comunicació que tantes campanyes han fet per mantenir netes les nostres ciutats a fer-ne una per mantenir nets els nostres bells paratges i parcs naturals, tot conscienciant i educant l'excursionista, caminant o turista. (Penso que realment fa falta). Josep Segur i Peracaula

ACLARIMENT

El text correcte d'un dels intertítols apareguts ahir a la informació sobre el proper nomenament de l'actual governador civil de Girona, Miquel Solans, com a màxim responsable del pla de lluita contra la droga, era «el botxí de la màfia», el sentit del qual va restar confús a causa d'un error.

Tots els carrers de Girona

El carrer de Peio Pascual i Carbó

328

El carrer de Montjuïc que porta el nom del doctor Peio Pascual té un traçat paral·lel als de l'Onze de Setembre i de l'Àngela Vivern, entre els quals es troba. Com ells es, troba penjat sobre Pedret, i té una esplèndida vista de la banda nord de Girona: Taiàllà i Sarrià de Ter, amb un fons muntanyenc que els dies clars d'hivern queda presidit pel Canigó nevat.

Comença en un fort revolt de la pujada de la Barrufa, i va a morir en el colze final que fa el carrer d'Àngela Vivern. El tros més pròxim a la pujada de la Barrufa és encara poc construït, però a mesura que el carrer avança en direcció nord els solars lliures van desapareixent per deixar pas a luxosos xalets en l'exterior dels quals hom pot veure molts elements decoratius de forja, ceràmica i fins i tot d'arqueologia submarina, segons les aficions i gustos dels seus propietaris. La casa número 25 llueix en l'exterior un plafó de ceràmica que reproduceix versos sobre Girona compostos pel propietari, Ll. Torner i Callicó.

PEIO PASCUAL

Pompeu Pascual i Carbó —inscrit al Registre com a Pompeyo i conegut popularment com a Peio— va néixer a Cassà de la Selva el 1897 i va morir a Girona el mes de març de 1977. Fou un metge pediàtre molt popular a la ciutat que deixà escrits nombrosos col·laboracions literàries i estudis històrics i mèdics, i que participà abans de la guerra en moltes activitats cíviques gironines. El seu fill, que porta el seu mateix nom, ha mantingut el consultori pediàtric i participa també activament en la vida política com a cap dels serveis territorials de Sanitat de la Generalitat a Girona.

Peio Pascual i Carbó va estudiar el batxillerat a l'Institut de Girona, on fou condeixeble del Josep Pla. Conservà amb ell una bona amistat i l'escriptor emporadanès l'esmenta en el llibre «Girona, un llibre de records». Estudià medicina a Barcelona i en aquella ciutat començà a exercir la professió.

S'establí com a pediatre a Girona i aquí es vinculà a tota mena d'institucions ciutadanes. Fou secretari del col·legi de Metges —càrrec del qual dimití per disconformitat amb la junta de la qual formava part— i guanyà per oposició la plaça de metge del servei d'infància dels establiments de beneficència provincial.

Milità a Esquerra Republicana de Catalunya, i com a membre d'aquest partit ingressà el 1931 a l'Ajuntament de Girona. Dimití del càrrec de regidor per disconformitat pel fet que el pati del col·legi Lorenzana se situés de manera poc assolellada a causa de les conveniències d'un propietari.

Fundà «Victors», revista lite-

rària, i va col·laborar en diverses publicacions amb articles de temàtica diversa: crònica de viatges, assaigs mèdics, història dels setges...

Durant la Guerra Civil fou degà de l'hospital provincial, i per aquest motiu va haver d'exiliar-se tot i que havia mantingut actituds independentes que el portaren a protestar contra la persecució religiosa o a donar-se de baixa del GEiEG perquè uns socis n'havien estat expulsats «per feixistes».

Romangué a Xile fins al 1948 i, en tornar, li fou autoritzat l'exercici de la seva professió però sense cap projecció pública, que li fou estrictament prohibida fins a l'extrem que li fou prohibida fins i tot una conferència sobre els setges.

Personatge tremendament popular a la ciutat malgrat l'ostracisme a què havia estat relegat, la reivindicació del seu nom va començar el 1973 en ser-li atorgat el premi «Consolat del mar» pel llibre «Estudio previo del movimiento de la población de las comarcas de Gerona y su relación con los trabajos migratorios internos». Va pronunciar la llicència inaugural del curs 1975-76 del col·legi universitari de Girona i un any i mig després moria a Girona.

J. Fabre

NECROLÒGIQUES

ALBERT IRUELA MUÑOZ

A l'edat de 7 mesos va morir abans d'ahir a Girona Albert Iruela Muñoz, natural de Palamós i resident al carrer Gavarres, 13 de Palamós.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a les 11 del matí, a l'església de Sant Cugat de Palamós. Que descansi en pau.

ELOI GÜELL I GARSAVALL

A l'edat de 2 anys va morir ahir a Figueres Eloi Güell i Garsavall, natural de Figueres i resident a l'avinguda Pirineus, 19,

de Figueres.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a les 5 de la tarda, a l'església del Poblenu de Figueres. Que descansi en pau.

ÀNGELA CLOTET I TEIXIDOR

A l'edat de 78 anys va morir ahir a Sant Joan de les Abadesses Àngela Clotet i Teixidor, resident a Sant Joan de les Abadesses.

Era vídua de Josep Vila i Colomer i tenia dos fills: Alfons i Enric.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà

avui a 2/4 de 5 de la tarda, al Monestir de Sant Joan de les Abadesses.

Que descansi en pau.

PERE GRAU I FERRER

A l'edat de 65 anys va morir ahir a Palafrugell Pere Grau i Ferrer, natural de Palafrugell i resident a la carrer Brugarol, 44, de Palafrugell.

Estava casat amb Carme Ferrer i tenia un fill: Francesc.

La missa exequial en sufragi de la seva ànima se celebrarà avui, a les 10 del matí, a l'església de Sant Martí de Palafrugell. Que descansi en pau.

NOTA
D'AGRAÏMENT

Els familiars de l'Esteve Jou i Parès agraeixen a tots els amics i coneguts la col·laboració desinteressada i les manifestacions d'ahdesió i condol rebudes en tot moment.

Girona, 31 de juliol del 1985

Jordi Saló Gómez

Que morí a Sant Feliu de Guíxols el dia 27 de juliol de 1.985, a l'edat de 21 anys.

La seva família agraeix la nombrosa assistència d'amics i coneguts que els acompanyaren en el funeral.